

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zarządowi w B.

o odszkodowanie,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Zarządu

w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 28 czerwca 2024 r., I Ca 248/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Szef Zarządu
w B., reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP, wniósł skargę kasacyjną
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 28 czerwca 2024 r., wydanego w
sprawie powództwa J.S. o odszkodowanie.

Skarżący wskazał, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś.

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: „Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU), jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a Prawa ochrony środowiska, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy?” i „Czy legitymację czynną do dochodzenia roszczeń z art. 129 ust. 2 w zw. z ust. 1 p.o.ś. uzasadnia status właściciela (użytkownika wieczystego, a w przypadku art. 129 ust. 2 oraz art. 136 ust. 3wzw.z art. 129 ust. 2 p.o.ś. także osoby, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości) trwający od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości aż do czasu zamknięcia rozprawy przed sądem drugiej instancji?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych podstawach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Choć wymagania stawiane istotnemu zagadnieniu prawnemu i potrzebie dokonania wykładni przepisów prawa jako przyczynom przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie są tożsame, to w obu przypadkach musi występować przymiot nowości. Problem prawny przedstawiony do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie może być już rozwiązany w orzecznictwie (zob. np. postanowienia SN: z 23 kwietnia 2025 r., I CSK 1920/24; z 28 marca 2025 r., I CSK 725/24; z 6 marca 2025 r., I CSK 3018/24; z 29 października 2024 r., I CSK 4297/23; z 21 sierpnia 2024 r., I CSK 1927/24; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22;

z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 18 sierpnia 2023 r., I CSK 4091/22).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno przede wszystkim być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

W przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może uzasadniać rozbieżność występująca w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych. Jednakże jeśli skarżący dąży do zakwestionowania ustalonej już linii orzeczniczej, to powinien przedstawić istotne argumenty, ze względu na które zmiana stanowiska Sądu Najwyższego wydaje się zasadna (zob. np. postanowienia SN: z 21 sierpnia 2024 r., I CSK 1927/24; z 13 sierpnia 2024 r., I CSK 1623/24; z 16 listopada 2023 r., I CSK 3453/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1658/23; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1105/23).

Zgodnie z aktualnym stanowiskiem Sądu Najwyższego, właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129

ust. 2 Prawa ochrony środowiska chociażby zmniejszenie to nie miało związku z ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy (zob. uchwała składu siedmiu sędziów SN z 6 listopada 2024 r., III CZP 27/24). W uzasadnieniu powołanej uchwały wskazano, że w świetle przeprowadzonej wykładni systemowej art. 129 ust. 2 p.o.ś. właścicielowi nieruchomości objętej obszarem ograniczonego użytkowania przysługuje odszkodowanie już z samego faktu objęcia jego nieruchomości takim obszarem, jeśli tylko wykaże doznanie szkody, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z utworzeniem OOU (art. 361 § 1 k.c.), choćby w postaci obniżenia wartości jego nieruchomości.

Oznacza to, że przedstawiony przez skarżącego problem został już wyjaśniony w orzecznictwie, w związku z czym nie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie Sądy *meriti* prawidłowo oceniły zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i uznały, że okoliczności faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia sporu, uzasadniają wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz kwot tytułem nakładów potrzebnych na rewitalizację akustyczną nieruchomości.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że skarżący nie sformułował żadnych zagadnień prawnych, a jego wywód nie zawiera przekonującej argumentacji prawnej. Powołane przez skarżącego zagadnienia prawne stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wyrażonym w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. W związku z tym należy uznać, że skarżący sformułował w istocie pytania, których kazuistyczny sposób ujęcia wskazuje, iż nie mają one charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia,

oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.).

Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]